

her gælder om Industrien, tror jeg, paa lignende Maade gælder med Hensyn til den tredje Katego-ri, Søfart og Fiskeri. Hvad denne tredje Klasse angaar, er det jo ikke alene Matroser og de antagne Arbejdere, man vil staafe Sikkerhed, nej, her er det ogsaa ligesom i den første Klasse, naar der tales om Landbruget, de, der arbejde for egen Regning. Det kommer altsaa til at omfatte alle Skippere, som selv eje deres Skibe, og alle Smaaredere komme ogsaa ind under denne Kategori. Men nu er jeg ganske overbevist om, at dersom man vil fortælle Næderne her i Landet, at naar en af dem tilhøtter Livet eller kommer til at lide personlig Skade, skulle de bidrage til at erstatte denne Skade, for saa vidt den overhovedet kan erstattes, da ville de ikke kunne forstaa, at naar der er Tale om en Næders Formue, hans Skib, bliver det hans egen Sag at asurere, og det er der tilstrækkelig Vejlighed til, men naar der er Tale om hans Person, om hans Begeme, skulle de allesammen være Garanter for, at han ikke lider nogen Skade. Det forekommer mig virkelig at være noget unaturligt, og jeg tvivler om, at det let vil gaa ind i den almindelige Bevidsthed, at en saadan Ordning er rationel. Dersom man derimod littede Skipperne at kunne asurere deres Liv og littede Næderne at kunne asurere deres Matroser, stillede Sagen sig ganske anderledes.

Netop fordi denne Sag har en overmaade stor Betydning, er jeg af den Formening, at man, forinden man skrider til at slaa bestemte Regler fast i Lovgivningen, bør søge at blive klar over Principperne: Hvem, der overhovedet skal forsikres, og hvem der skal bære Byrden, og navnlig i sidste Henseende kommer ogsaa det Spørgsmaal frem, som jeg lejlighedsvis nævnte, under hvilke Betingelser man overhovedet kan paalægge Arbejdsgivere at staa inde for den Skade, deres Arbejdere have lidt.

N. Andersen (Listed Amts 3dje Valgkrets): Jeg skal ikke trætte det høje Ting med en Gentagelse af de Bemærkninger, jeg fremkom med i Fjor, da det samme Lovforslag var til Behandling. Jeg nærer stor Sympati for Gennemførelsen af den Forsanstaltning, som det foreliggende Lovforslag tilsigter, men jeg kan ingenlunde komme bort fra, at den Maade, hvorpaa Formaalet søges naaet, er meget lidt praktisk. Jeg kan ikke skønne rettere, end at det Apparat, Lovfor-
slaget vil instituere for at gennemføre denne ikke meget store Forsanstaltning, en Sikring af Arbejderne i Tilfælde af Ulykkestilfælde

under Arbejdet, er meget for stort. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister har ganske Ret i, at Udgifterne ville blive forholdsvis smaa; jeg tror, de ville blive forholdsvis ret betydelige. Jeg tror desuden, at den Maade, hvorpaa man vil opkræve, indkassere Bidragene, ikke ret vil kunne staa Maal overfor en retfærdig Kritik. Den ærede Minister har efter mit Støn Ret i, at det kan være retfærdigt, at man siger til Arbejdsgiveren: du har at garantere dine Arbejdere for, at de ikke sulde ihjel eller lide Nød, naar de komme til Skade under dit Arbejde. Deri forekommer det mig, at den ærede Minister har Ret. Men den ærede Minister har ikke Ret i, at den Maade, hvorpaa Lovforslaget paatvinger samtlige Arbejdsgivere i visse Brancher Solidaritet med hinanden indbyrdes, er retfærdig. Jeg kan ikke se, at det er stemmende med sund Retfærdighed, at den Arbejdsgiver, den Haandværker eller industridrivende, som med den allerstørste Omhu søger at bevare sine Arbejdere mod at komme til Skade ved Ulykkestilfælde, skal bære nøjagtig samme Byrde til Sikring af samtlige Fagets Arbejdere som den, der er i allerhøjeste Grad stødesløs. Jeg kan ikke se, at der er nogen sund Retfærdighed i den foreslaaede Maade at opkræve Beløbene paa, og jeg kan derfor ikke forstaa rettere, end at naar man vil gaa en Vej, der maa siges at være Ret imod alle, kan man ikke komme simplere eller naturligere til det end ved at paalægge hver enkelt Arbejdsgiver det Ansvar, han maa bære, for at hans Arbejdere ikke komme til at lide Nød, naar de komme til Skade. Lad det saa være den paagældende Arbejdsgivers egen Sag, om han vil bære Ansvaret direkte, eller om han vil frigøre sig for det ved at asurere dem; det forekommer det mig, at man kan tage med stor Ro. Den Frygt, der skulde være til Stede for, at Arbejderne i mange Fag ikke vilde saa, hvad der i saa Henseende tilkom dem, tror jeg ikke behøver at være overmaade stor. I hvert Fald, hvis man vil opretholde den Bestemmelse i det nuværende Lovforslag, som giver disse Bidrag Prioritet lige med Skatter og Afgifter, saa forekommer det mig, at Afstoelen for Statskassen ved at paatage sig at være Garant for, at disse Beløb blive betalte, ikke vil blive synderlig stor. Jeg kan for øvrigt ikke se andet, end at man, hvis man følger Lovforslaget, heller ikke paa et andet Punkt undgaar nogen Vilkaarlighed, der helst burde undgaas. Inddelingen i Fareklasser forekommer mig nemlig meget vanskelig. Jeg kan ikke tænke mig, at det kan være muligt at foretage en saadan Ind-